

מסורת הש"ס

(א) [נכסיה: דירכא],
(ב) [נכסיה קפא: יבמות קב.
גיטין לו: ט"ז; טו: א. ג. ע"ו
מג. דף ג"ל ג' א' א' א' א'
(ד) [נכסיה: א] וחס ד"ה
(ה) [נכסיה: א] וחס ד"ה וחס
י"ד ד"ה דירכא נמי',

תורה אור השלם

1. כי בצל החוכמה כצל
החכף והרזון דעה
החכמה תגיה בעליה
קהלת י"ב

הנהגות הב"ח

(א) גבי מלי תפוחיה
ישנה מלניה וגשדעו
קמיה ויבטיח ובי דא
דבר הוה כיה דרי
סי' שלמיה למניה
רשדי קמיה ויהי עמך:
(ב) ס' ולקריבו י'
קמיה בפרשת דברים
עד תריסר ימים שאל
לבתר הכי נפקיעו
ונקליטו: (א) ס' נכסיה
דדיכא וחסיה ועד:
(ד) ס' מ' מטרבנה מלי
אמרי ליה אישבע לי
לא להא דישאל לה
מגליא אישבע לה ללהא
דישאל לה מגליא לליא
ליה נפק דרשי כי ללהא
דיכא להא דלא מגליא
לא לעמא שאל מגליא:
(ה) ס' למשעי מלי לוי
ס' ור' מ' מ' נחמך:
(ו) ס' לא אחרתי קמייתא
ללי' ור' דרשא נחמך:
(ז) רש"י ד"ה ור' יוחנן סי'
נחמך ע"ו: ניב ע"ש דף
מ' ע"א: (ח) תוס' ד"ה
ה"ו ור' משע' בתרתי אחר
ס' ה"ו מתפרש אשעי
נשאר במסכתא ופ' הכי
נמי י"ד ה"ו מסתברא:

יום הכיפורים פרק שמיני יומא

פד.

עין משפט
גר מצוה

עיה א"ר מ"י מ"ה' סנה
הלכה כ' פנח לאין פה
טושי"ע ח"ים מ' סנה
ספ"ג:

לעני רש"י

מטושי"ע ח"לרה.
בני"ל [מטושי"ע].
נצה של מ' א' זוב.
מטושי"ע ספ"ד.
אישיטבילי"ו.
דלקת שקדים.
ברין מלני"ט.
דלקת שקדים מנחלת.

רבינו חננאל

ועוד א"ר מתיה בן חרש
החושש כפיו מטילין לו
ס' בשבת סמי שואו ספק
נפשות ובל ספק נפשות
דחתה את השבת. ר' יוחנן
חש בצפורי. סי' כאב
השנים. עבדא ליה הריא
מטונוחא סמא זים חמישי
וערב שבת. איל בשבת
מא. אמרה ליה לא צריכת.
וא' איצטריכנא סאי.
אמרה ליה אישבע לי
דלא מגליא. אישבע לה
אלתי ישראל לא מגלינא.
והוה נקוט בלובית בשעת
שבתו דלעמו ישראל
מגלינא. ובהו דאודעה
ליה. אודעה הוא דלא
הוה ליה שבעתו אלא
דלא מגלינא לאלתי ישראל
אבל מגלינא לעמו ישראל.
א"ל ר' חייא בר אבא
לר' יוחנן כמאן כר מתא
בן חרש דשרי להטיל
ס' כפיו בשבת. א"ל
ר' יוחנן בחושש כפיו
מטילין לו ס' בשבת דברי
הכל היא ולא באחרת
שומלוקן. נימא ספינא
ליה לר' יוחנן הא דתניא
מי שאחוז ירקון מאכילין
אותו בשר חמור. מי
שנשכו כלב מאכילין אותו
מתוך כבד שילו. והחושש
כפיו מטילין לו ס' בשבת
דברי ר' מתיה בן חרש.
וחכ"א כאלו אין בהן
משום רפואה. כאלו לא
למעוטי ס' דס' אית בה
רפואה. ודחי לא למעוטי
הקוח היום למדוני. ולא
עמד.

הכ"י נמי מסתברא שלשה דברים בו. ריב"ז ל"ג הכי נמי מסתברא
אלא הכי גרים תא שמע שלשה דברים משום דמלי אולמיה
דהא מהא דלחיינו כבד ונראה לי דשפיר מיימי דנרייתא קמייתא לא
מימני בה מקין דס' לפרונכי ולהכי הוי דוחק הא דמוקמין למעוטי
מקין דס' לפרונכי מה שלא הזכיר בה
אבל מהא מיימי שפיר מלי לזא צאלו
אחרתי דסיפא דלניק מינה קאי
ולמעוטי מקין דס' לפרונכי דקא
מני רישא וא' (שמא) משום דכל
דוכחא נשאר הכי נמי מסתברא
בשיל זה אין למוחקו דנפרק קמא
דקידושין (ט:.) גבי מעשה (י) במדוני
(אחד) יש הכי נמי (י) [מסתברא] שאינו
נשאר ונפרק הזהב (בגא מנישא דף
מו:.) יש (ג"כ) הכי נמי מסתברא
שאינו נשאר כשמתא דמעטע אין
(נשע חליפין לפירוש רש"י):
אלא

צבאות אמן אמן סלה ושלחניהו למאניה ולקברניהו כי קברי (א) עד
תריסר ירחי שתא ונפקניהו ונקליניהו בתנורא ונבדיניהו לקמיה אפרשת
דרכים והנך תריסר ירחי שתא כי שתי מיא לא לישתי אלא בגובתא
דנחשא דילמא חזי כבואה דשיא וליסתכן כי הא (ב) דאבא בר מרתא
הוא אבא בר מניווי עבדא ליה אימיה גובתא דדהבא (ג): ועוד אמר
(ד) מתיה: א"ר' יוחנן חש (ב) בצפידנא אול גבה דההיא מטונוחא עבדא ליה
מלחא חמשא ומעלי שבתא אמר לה בשבת מאי אמרה ליה לא צריכת א'
מצטריכנא מאי אמרה ליה אישבע לי (ה) דלא מגלית אישבע לאלהא
דישראל לא מגלינא נפק דרשה בפירקא והא אישבע לה לאלהא דישאל
לא מגלינא הא לעמו ישראל מגלינא והא איכא חלול השם דמגלי לה
ומלח רב יימר אמר שאור גופיה שמן זית ומלח רב אשי אמר משחא דגדפא
דאווא אמר אב"י אנא עבדי לכולהו ולא איתסאי עד דאמר לי ההוא מיינא
אייתי קשייתא דיתא דלא מלו תילתא וקליניהו בנורא אמרא חדתא ואדביק
בככי דריה עבדי הכי ואיתסאי ממאי הוה מחמימי חמימי דחיי ומשירי כסא
דדרסנא ומאי סימניה כד רמי מידי בככיה ואתא דמא מכי דרי רבי יוחנן כי חש
בצפידנא עבד הכי בשבתא ואיתסי ורבי יוחנן היכי עבדי הכי אמר ר"ג בר
יצחק שאני צפידנא הואיל ומתחיל כפה וגומר בבני מעיים אמר ליה רב חייא
בר אבא לר' יוחנן כמאן בר' מתיה בן חרש דאמר החושש כפיו מטילין לו ס' סם
בשבת א"ל שאני אומר בו ולא באחרת לימא מסייע ליה מי שאחוז ירקון
מאכילין אותו בשר חמור מי שנשכו כלב שוטה מאכילין אותו מחצר כבד שלו
והחושש כפיו מטילין לו ס' בשבת דברי ר' מתיה בן חרש וחכ"א באילו אין
בהם משום רפואה כאלו למעוטי מאי (ו) מאי לאו למעוטי ס' לא למעוטי מקוין
דס' לפרונכי ה"נ מסתברא דתניא שלשה דברים א"ר ישמעאל בר' יוסי ששמע
משום רבי מתיה בן חרש מקוין דס' לפרונכי בשבת ומי שנשכו כלב
שוטה מאכילין אותו מחצר כבד שלו והחושש כפיו מטילין לו ס' בשבת
וחכ"א באילו אין בהן משום רפואה כאלו למעוטי מאי מאי לאו אחרתי
בחריתא ולמעוטי דרישא לא אחרתי (ז) דרישא קמייתא ולמעוטי דסיפא
תא

כלב שוטה מאכילין אותו מחצר כבד שלו והחושש כפיו מטילין לו ס' בשבת וחכמים אומרים
למעוטי מאי לאו אחרתי דרישא ולמעוטי דרישא לא אחרתי דרישא ולמעוטי דסיפא:
מ"ט

למקטליה כדבר הנזק תניא כוותיה דשמואל
כשהורגין אותו אין הורגין אותו אלא כדבר
הנזק דחייף ביה מסתכן דנכית ליה מיית
דחייף ביה מסתכן מאי תקנתיה נישלח
מאניה (ח) ונידחית רב הונא בריה דרב יהושע
חף ביה חד מינייהו בשוקא שלחניהו למאניה
ורחיש אמר קיימתי בעצמי י' החכמה תחיה
בעליה דנכית ליה מיית מאי תקנתיה אמר
אב"י נתיי משכא דאפא דדיכרא (ט) וניכתוב
עליה אנא פלניא בר פלניתא אמשכא
דאפא דיכרא כתיבנא עלך כנתי כנתי קלירוס
ואמרי לה קנדי קנדי קלירוס יה יה ה'
צבאות אמן אמן סלה ושלחניהו למאניה ולקברניהו כי קברי (א) עד
תריסר ירחי שתא ונפקניהו ונקליניהו בתנורא ונבדיניהו לקמיה אפרשת
דרכים והנך תריסר ירחי שתא כי שתי מיא לא לישתי אלא בגובתא
דנחשא דילמא חזי כבואה דשיא וליסתכן כי הא (ב) דאבא בר מרתא
הוא אבא בר מניווי עבדא ליה אימיה גובתא דדהבא (ג): ועוד אמר
(ד) מתיה: א"ר' יוחנן חש (ב) בצפידנא אול גבה דההיא מטונוחא עבדא ליה
מלחא חמשא ומעלי שבתא אמר לה בשבת מאי אמרה ליה לא צריכת א'
מצטריכנא מאי אמרה ליה אישבע לי (ה) דלא מגלית אישבע לאלהא
דישראל לא מגלינא נפק דרשה בפירקא והא אישבע לה לאלהא דישאל
לא מגלינא הא לעמו ישראל מגלינא והא איכא חלול השם דמגלי לה
ומלח רב יימר אמר שאור גופיה שמן זית ומלח רב אשי אמר משחא דגדפא
דאווא אמר אב"י אנא עבדי לכולהו ולא איתסאי עד דאמר לי ההוא מיינא
אייתי קשייתא דיתא דלא מלו תילתא וקליניהו בנורא אמרא חדתא ואדביק
בככי דריה עבדי הכי ואיתסאי ממאי הוה מחמימי חמימי דחיי ומשירי כסא
דדרסנא ומאי סימניה כד רמי מידי בככיה ואתא דמא מכי דרי רבי יוחנן כי חש
בצפידנא עבד הכי בשבתא ואיתסי ורבי יוחנן היכי עבדי הכי אמר ר"ג בר
יצחק שאני צפידנא הואיל ומתחיל כפה וגומר בבני מעיים אמר ליה רב חייא
בר אבא לר' יוחנן כמאן בר' מתיה בן חרש דאמר החושש כפיו מטילין לו ס' סם
בשבת א"ל שאני אומר בו ולא באחרת לימא מסייע ליה מי שאחוז ירקון
מאכילין אותו בשר חמור מי שנשכו כלב שוטה מאכילין אותו מחצר כבד שלו
והחושש כפיו מטילין לו ס' בשבת דברי ר' מתיה בן חרש וחכ"א באילו אין
בהם משום רפואה כאלו למעוטי מאי (ו) מאי לאו למעוטי ס' לא למעוטי מקוין
דס' לפרונכי ה"נ מסתברא דתניא שלשה דברים א"ר ישמעאל בר' יוסי ששמע
משום רבי מתיה בן חרש מקוין דס' לפרונכי בשבת ומי שנשכו כלב
שוטה מאכילין אותו מחצר כבד שלו והחושש כפיו מטילין לו ס' בשבת
וחכ"א באילו אין בהן משום רפואה כאלו למעוטי מאי מאי לאו אחרתי
בחריתא ולמעוטי דרישא לא אחרתי (ז) דרישא קמייתא ולמעוטי דסיפא
תא

כלב שוטה מאכילין אותו מחצר כבד שלו והחושש כפיו מטילין לו ס' בשבת וחכמים אומרים
למעוטי מאי לאו אחרתי דרישא ולמעוטי דרישא לא אחרתי דרישא ולמעוטי דסיפא:
מ"ט